

ślaw, 29. Kowalski Gustaw, 30. Krzemiński Julian, 31. Kubasik Bronisław, 32. Kubasik Henryk, 33. Kulik Bolesław, 34. Kurek Marcin, 35. Kuś Franciszek, 36. Leśniewski Wincenty, 37. Macuga Marcin, 38. Marek Antoni, 39. Mazur Mieczysław, 40. Mazur Stanisław, 41. Michalak Feliks, 42. Mikula Florian, 43. Molenda Błażej, 44. Niezgoda Edward, 45. Nowak Józef, 46. Olkusi Jan, 47. Pasternak Stanisław, 48. Polak Franciszek, 49. Przesmycki Bolesław, 50. Przybyłek Józef, 51. Ryszka Leon, 52. Scigaj Stanisław, 53. Serwa Stanisław, 54. Serwa Stanisław, 55. Siejka Andrzej, 56. Skurezyński Wincenty, 57. Siaboszewski Józef, 58. Słaby Stanisław, 59. Słonka Franciszek, 60. Starzykowski Józef, 61. Staszko Grzegorz, 62. Strzelec Bronisław, 63. Szopa Jan, 64. Wajdzik Józef, 65. Wasik Ignacy, 66. Wower Bronisław, 67. Wower Stanisław, 68. Wójcik Andrzej, 69. Zapała Jan, 70. Zawadzki Marian.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

712.

Nr 4/145/50

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Dnia 1 maja 1950 r.

Warszawa

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamus Stefan, 2. Badocha Wojciech, 3. Banaś Piotr, 4. Barański Marcin, 5. Bosak Franciszek, 6. Bubel Stanisław, 7. Buczek Władysław, 8. Buła Stanisław, 9. Bysiecki Bolesław, 10. Chruściel Leon, 11. Chyży Wincenty, 12. Czopik Adam, 13. Dyraga Józef, 14. Dziedzic Franciszek, 15. Dzióbek Ignacy, 16. Dziubiński Kazimierz, 17. Filipczyk Stanisław, 18. Gaura Wojciech, 19. Gawron Alojzy, 20. Głowacki Leon, 21. Głowacz Józef, 22. Gocya Jan, 23. Goniewicz Stefan, 24. Górniak Stanisław, 25. Gradzik Józef, 26. Grząś Ignacy, 27. Jakubczyk Tomasz, 28. Janczarski Stanisław, 29. Jasiński Antoni, 30. Kamiński Paweł, 31. Kantorski Jan, 32. Karbowniczek Jan, 33. Kobylec Wojciech, 34. Kosałka Bolesław, 35. Kotyza Andrzej, 36. Kozdrój Adam, 37. Krawczyk Andrzej, 38. Krupski Franciszek, 39. Lach Kazimierz, 40. Lech Józef, 41. Lesiowski Antoni, 42. Liberek Jakub, 43. Lłpiec Władysław, 44. Liwocha Marcin, 45. Liwocha Mieczysław, 46. Maj Onufry, 47. Marzec Andrzej, 48. Mączka Ignacy, 49. Michalec Łukasz, 50. Miodek Stanisław, 51. Miszał Józef, 52. Muś Stanisław, 53. Mysiek Franciszek, 54. Nawrot Wawrzyniec, 55. Nobis Franciszek, 56. Okrajni Józef, 57. Paczyński Józef, 58. Panek Aleksander, 59. Pasternak Franciszek, 60. Pasternak Mikołaj, 61. Pawęzowski Stanisław, 62. Pawlus Stefan, 63. Piątek Piotr, 64. Piotrowski Zygmunt, 65. Polewski Józef, 66. Pyżowski Franciszek, 67. Ruciński Michał, 68. Siola Jan, 69. Smoleń Michał, 70. Sokół Błażej, 71. Sołtyk Jan, 72. Sołtyk Szymon, 73. Szkoc Józef, 74. Szrek Tadeusz, 75. Szydło Wawrzyniec, 76. Wałek Wincenty, 77. Wawro Władysław, 78. Wiślak Stanisław, 79. Wiśniewski Michał, 80. Włodarczyk Jan, 81. Wójcik Sebastian, 82. Woźniczko Piotr, 83. Zasepa Andrzej, 84. Zurek Józef, 85. Zywiłtek Mikołaj.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

713.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 17 kwietnia 1950 r.

w sprawie ustanowienia odznaki: „Sprawny do Pracy i Obrony”.

Dla podkreślenia poważnej roli wychowania fizycznego i sportu w podnoszeniu stanu zdrowotności oraz dla zapewnienia wszechstronnego rozwoju fizycznego obywateli i przygotowania ich do wydajnej pracy i obrony Ludowej Ojczyzny, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę: „Sprawny do Pracy i Obrony” („SPO”).

§ 2. 1. Odznaka „SPO” stanowi wyraz osiągniętej sprawności fizycznej w ramach wszechstronnego i powszechnego wychowania fizycznego i dzieli się na następujące stopnie:

1. Stopień dziecięcy — dla wieku od 11 — 14 lat,
2. Stopień młodzieżowy — dla wieku od 15 — 18 lat,
3. Stopień I-szy — dla wieku od lat 19,
4. Stopień II-gi — po uzyskaniu stopnia I-szego.

2. Odznaka w stopniu dziecięcym i młodzieżowym nosi nazwę: „Bądź Sprawny do Pracy i Obrony” (BSPO).

§ 3. Normy i warunki zdobycia odznaki „SPO” w poszczególnej jej stopniach stanowią podstawę systemu powszechnego wychowania fizycznego obywateli.

§ 4. Władze oraz instytucje i organizacje, prowadzące działalność w dziedzinie kultury fizycznej i sportu, włączają do swoich programów wychowania fizycznego ćwiczenia oraz próby sprawności fizycznej, obowiązujące ubiegających się o odznakę „SPO”.

§ 5. Minister Zdrowia zapewni ubiegającym się o odznakę „SPO” właściwą opiekę lekarską.

§ 6. Główny Komitet Kultury Fizycznej ustali regulamin odznaki „SPO”, określający zakres obowiązków i uprawnień organizatorów ćwiczeń i prób sprawności, program ćwiczeń, tabelę norm, tryb nadawania odznaki, rodzaj i formę dokumentu stwierdzającego zdobycie odznaki, jej wygląd, cele i sposób noszenia.

§ 7. Główny Komitet Kultury Fizycznej sprawuje w porozumieniu z właściwymi ministrami ogólny nadzór nad całokształtem działalności dotyczącej odznaki „SPO” oraz prowadzi ewidencje zdobytych odznak „SPO”.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

714.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 9 maja 1950 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały Ścisłego Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie powołania Zakładowych Komisji Norm Pracy dla orzekania w sporach, wynikłych na tle stosowania norm pracy w uspołecznionej części gospodarki narodowej.

Na podstawie pkt. III uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1950 r. w przedmiocie zmiany uchwały Ścisłego Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie powołania Zakładowych Komisji Norm Pracy dla orzekania w sporach, wynikłych na tle stosowania norm pracy w uspołecznionej części gospodarki narodowej, ogłaszam w załączeniu jednolity tekst uchwały Ścisłego Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie powołania Zakładowych Komisji Norm Pracy dla orzekania w sporach, wynikłych na tle stosowania norm pracy w uspołecznionej części gospodarki narodowej, z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w/z E. Szyr

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 9 maja 1950 r. (poz. 714).

UCHWAŁA

ŚCISŁEGO PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 31 marca 1949 r.

w sprawie powołania Zakładowych Komisji Norm Pracy dla orzekania w sporach, wynikłych na tle stosowania norm pracy w uspołecznionej części gospodarki narodowej.

Zgodnie z wnioskiem Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych stanowi się, co następuje:

§ 1. Dla rozstrzygnięcia sporów, mogących wynikać na tle stosowania norm pracy, powołuje się we wszystkich wytwórczych zakładach pracy w uspołecznionej części gospodarki narodowej Zakładowe Komisje Norm Pracy dla orzekania w sporach, wynikłych na tle stosowania norm pracy, zwane dalej w skrócie: „Komisjami”.

§ 2. Komisje są organami orzekającymi na wniosek pracownika lub grupy pracowników zakładu o słuszności normy pracy, od której wykonania i przekroczenia zależne jest wynagrodzenie pracownika, lub grupy pracowników.

§ 3. 1. Komisja działa w składzie najwyższej 6 osób, z których połowę deleguje rada zakładowa zakładu pracy, połowę — administracja zakładu.

2. W większych zakładach pracy mogą być tworzone za zgodą administracji zakładu i rady zakładowej Oddziałowe Komisje, działające pod nadzorem Komisji.

Oddziałowe Komisje orzekają w imieniu Komisji i działają w składzie najwyższej 6 osób, delegowanych w sposób, określony w pkt. 1.

3. Zakładowe i Oddziałowe Komisje zbierają się poza godzinami normalnej pracy zakładu, względnie zmiany, w której zatrudnieni są członkowie Komisji.

§ 4. 1. Pierwsze zebranie Komisji zwołuje dyrektor zakładu w porozumieniu z radą zakładową. Na pierwszym zebraniu Komisji członkowie Komisji dokonają wyboru przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego. Jeśli przewodniczącym Komisji wybrany zostanie jeden z delegatów administracji zakładu, to zastępcę przewodniczącego należy wybrać spośród delegatów rady zakładowej i odwrotnie.

2. Obradom Komisji przewodniczy kolejno przewodniczący i zastępca przewodniczącego.

§ 5. 1. Komisja wydaje orzeczenie na podstawie jednoznacznej decyzji wszystkich jej członków. W przypadku, gdy jednomyślności tej osiągnąć nie można, Komisja wydaje orzeczenie oddalające spór. Od orzeczenia, oddalającego spór, może dyrekcja zakładu lub rada zakładowa wnieść odwołanie do Głównej Komisji Norm Pracy przy danym Centralnym Zarządzie Przemysłu (C.Z.P.). Jeśli odwołanie takie nie zostanie wniesione w ciągu 2 dni od dnia wydania orzeczenia — orzeczenie nabiera mocy ostatecznie wiążącej.

2. Komisja nie może stanowić o zmianie obowiązujących zakład pracy norm pracy, współczynników ułatwienia względnie utrudnienia oraz normatywów (elementów norm stanowiących podstawę do obliczenia norm pracy), ustanowionych przez Ministerstwo, lub C.Z.P. w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego.

W przypadku zastrzeżeń co do słuszności norm, współczynników i normatywów, ustanowionych jak wyżej, Komisja skierowuje umotywowany wniosek do Głównej Komisji Norm Pracy przy C.Z.P. o wprowadzenie koniecznych zmian. Wniosek ten Komisja przesyła za pośrednictwem administracji zakładu, działającej w porozumieniu z radą zakładową.

§ 6. 1. Komisja obowiązana jest rozpatrzyć spór i wydać orzeczenie w zasadzie najpóźniej w piątym dniu od dnia wniesienia sporu.

2. Sekretariat Komisji powiadamia na piśmie pracownika, wnoszącego spór, oraz administrację zakładu o dniu i godzinie zebrania Komisji dla rozpatrzenia sporu.

3. Spór może być rozpatrzony również pod nieobecność zainteresowanego pracownika, jeśli pracownik nadeśle przed wyznaczonym dniem zebrania Komisji wniosek o rozpatrzenie sporu w jego nieobecności. Komisja może jednak zażądać stawienia się pracownika wiodącego spór, a w razie jego niestawiennictwa — odroczyć rozpatrzenie sporu najwyżej jednak na dalsze 5 dni.

§ 7. 1. Komisja wydaje orzeczenie po zbadaniu, czy wprowadzona dla danej pracy norma pracy jest zgodna z wzorcową normą pracy, obowiązującą dany zakład pracy, z uwzględnieniem obiektywnych wskaźników, ułatwiających lub utrudniających wykonanie wzorcowej normy pracy. W tym celu Komisja obowiązana jest przed wydaniem orzeczenia wysłuchać osobę odpowiedzialną za wprowadzenie spornej normy pracy. Osobą tą winien być z reguły kierownik techniki normowania pracy.

2. W przypadku uznania przez Komisję spornej normy pracy za niezgodną z wzorcową normą pracy, lub w przypadku stwierdzenia zastosowania niewłaściwych wskaźników ułatwienia lub utrudnienia, administracja zakładu obowiązana jest wprowadzić dla danej pracy, w porozumieniu z radą zakładową i w ciągu 5-ciu dni, nową normę, opartą na wzorcowej normie pracy i na właściwych wskaźnikach ułatwienia lub utrudnienia.

3. W przypadku uznania przez Komisję normy, ustalonej przez zakład pracy dla czynności niepowtarzających się, za niesłuszną — administracja obowiązana jest w porozumieniu z radą zakładową w ciągu 5-ciu dni wprowadzić nową normę uwzględniającą wskazania Komisji.

4. W przypadku uznania przez Komisję normy obliczeniowej (opracowanej w zakładzie pracy na podstawie obowiązujących normatywów) za niesłuszną na skutek przeprowadzenia błędnego rachunku lub użycia niewłaściwych elementów normatywów — administracja obowiązana jest, w porozumieniu z radą zakładową, wprowadzić w ciągu 5-ciu dni nową normę prawidłowo obliczoną.

§ 8. 1. Do czasu wprowadzania przez administrację nowej normy obowiązują norma dotychczasowa.

2. Straty, wynikłe dla pracownika na skutek stosowania normy uznanej prawomocnym orzeczeniem Komisji za nieprawidłową, muszą być pracownikowi wyrównane za okres od dnia wniesienia sporu pod obrady Komisji.

§ 9. Komisja ma prawo wystąpić do Głównej Komisji Norm Pracy danego przemysłu z umotywowanym wnioskiem o rewizję obowiązujących zakład norm pracy również i z własnej inicjatywy, bez wyczekiwania na wniesienie sporu.

Wniosek ten zaopatrzony w opinię rady zakładowej Komisja przesyła za pośrednictwem administracji zakładu.

Administracja zakładu przesyła wniosek do Głównej Komisji Norm Pracy najpóźniej w ciągu 3 dni po otrzymaniu wniosku, dołączając do niego swoją opinię.

§ 10. Komisja może w razie potrzeby powoływać rzeczoznawców spośród inżynierów, techników lub przodowników pracy, zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy tej gałęzi przemysłu, do której należy zakład, przy którym Komisja działa.

§ 11. Na podstawie własnej praktyki Komisja ma prawo wystąpić:

1) do administracji zakładu z wnioskiem o usunięcie przeszkód, utrudniających pracownikom wykonywanie i przekraczanie norm ze wskazaniem środków dla ich usunięcia;

2) do rady zakładowej — w sprawie zorganizowania pomocy przodowników pracy dla pracowników nie wykonujących norm, lub pracujących metodą mało wydajną.

§ 12. Zakład pracy obowiązany jest dostarczyć lokalu na zebrania Komisji oraz udzielić pomocy technicznej dla uruchomienia Sekretariatu, pokrywając potrzebne wydatki ze środków obrotowych zakładu.

§ 13. Powoływanie dla rozstrzygnięcia sporów, wynikających na tle stosowania norm pracy innych komisji, których działalność nie byłaby oparta o postanowienia tej uchwały, jest zakazane.

§ 14. Posiedzenia Komisji są jawne.

§ 15. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz właściwym ministrom.

§ 16. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1950 r.

715.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 13 maja 1950 r.

w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem: Browar, Słodownia i Wytwórnia Wód Gazowych „S. Danielewicz” w Sieradzu.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437) oraz art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) i art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 545) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem: Browar, Słodownia i Wytwórnia Wód Gazowych „S. Danielewicz” w Sieradzu.

§ 2. Przymusowy zarząd państwowy nad wymienionym przedsiębiorstwem powierza się Centralnemu Zarządowi Przemysłu Fermentacyjnego w Warszawie.

§ 3. Przymusowy zarząd państwowy sprawowany będzie zgodnie z postanowieniami dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) wraz z późniejszymi zmianami.

§ 4. Zarządzenie niniejsze jest natychmiast wykonalne.

MINISTER PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

B. Rumiński

716.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie uchylenia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem pod firmą: „Fabryka Aparatów Termicznych — Roman Posławski” w Bielsku.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 545) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się z dniem 16 maja 1950 r. przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem: „Fabryka Aparatów Termicznych — Roman Posławski” w Bielsku, ustanowiony zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu